

To wulgarny prorok

(z niepublikowanego tomiku, według wyboru tłumacza)

Przełożyła Izabela Zając

zanim się przebudzę
i zacznę się rumienić
zanim mój członek stanie dęba
wciągnę nozdrzami zapach drewna
świeżej kory drzew

stwierdziłem, że położę się
do nory
zasnąłem
a kiedy się obudziłem
dwóch mężczyzn
łopatami
zasypywało mnie ziemią

śmiałem się z absurdalności tej poezji
niemożności wystylizowania dobrej metafory

a barokowe aniołki nie straciły nic ze swej słodyczy
kichnąłem

i oto początek metafory

dobrej metafory grypy

pisanie bezsensownego wiersza nie
jest trudne
raczej podniosłe

tak jak w wielu innych sprawach wystarczy
odciąć się i zacząć stylizować
zanim mój członek stanie dęba
drzewo wypuści pierwsze liście
zwiastujące czystość ziemi

oczekiwanie na syna
nie pozwala mi dokończyć tego wiersza

---

zanim powstał
instytut onkologii
zbudowano kościół

co dzień na Anioł Pański
biją dzwony

mistycznie
związane z poczekalnią na raka

choć jest przestronna
trudno w niej złapać oddech

wywołuje we mnie dziwne

myśli

lęk istnienia

który czasami zamieniam

w radość, poznanie, rozkosz, seks
pokorę, symbol, sen, picie herbaty
zgode, sentyment, pobożność

światło

i ciemność

i myśl, że wciąż nie jestem tym
kim chciałbym być

Świat równoległy

przysiadają do nas filozof Mareczek
po kilku jego słowach milknę
nie odzywam się do końca wieczora

coraz wyraźniej uświadamiam sobie istnienie równoległego świata
na razie jesteś w nim możliwa
wizja twoich bioder wywołuje
u mnie dziwny rodzaj ślinienia

to prawda, że na razie tylko formuję twoje biodra
i są to niewątpliwie najpiękniejsze a może i
najczystsze dotyki

Paweł zamawia śliwownicę
ty znikasz
ale świat równoległy zostaje

zakwita po wódce
silnymi zapachami lata

to piękne
że nie przychodzisz
znów mogę o tobie marzyć

---

przestrzeń
jako wyraz ciała

pornografia
jako wyraz dosłowności

perwersja
jako wyraz ekstremalnej racjonalności

dłaczego
jako wyraz tautologii

kapcie i długopis
jako wyrazy dystansu

papier
jako znak ograniczonej

a zarazem nieograniczonej przestrzeni

---

jeszcze mi się nie zdarzyło
żeby pociąg tak poetycko zgrzytał
ale Johanka siedziała
w takim pociągu

i plotła
trzy po trzy

wewnętrzny punkt zero
był coraz bliżej

w spojrzeniach wysiadających przelotnie
szukałem zrozumienia, współczucia, empatii
lub czegokolwiek nie na czasie

chmury gdzieniegdzie zmieniły się
w smoki, Misie Puchatki
łagodną twarz małej dziewczynki
profil osła
aby na powrót stały się chmurami
a tęcza była jednym
wypowiedzianym przed chwilą słowem

dalej podróżowałem już sam
pociąg wzbił się w górę
i nie był już pociągiem
ale ręką tak bezgranicznie

kruchą i cichą
że nie mogłem uwierzyć
w jej istnienie

dobiegło mnie skądś
zgrzytanie kół
abym mógł wrócić
na początek
do czegoś niewypowiedzianego
lub odzyskać harmonię
to było zbyt proste
